अथ तृतीयोऽनुवाकः।

(१) द्वितीये चातुर्मास्यादिपशवोऽभिहिताः। तृतीये रोहितादीनां पशूनां वपाहोमसाहित्यमभिधीयते। तत्रादौ ग्राम्यारण्यपशून् बहुधा प्रशंसति। "अस्मै वै लोकाय ग्राम्याः पशव आलभ्यन्ते। अमुष्मा आरण्याः। यद्ग्राम्यान् पशूनालभते। इममेव तैर्लोकमवरुन्धे। यदारण्यान्। अमुं तैः। उभयान् पशूनालभते। ग्राम्याꣳश्चारण्याꣳश्च। उभयोर्लोकयोरवरुध्यै। उभयान् पशूनालभते॥१॥ ग्राम्याꣳश्चारण्याꣳश्च। उभयस्यान्नाद्यस्यावरुध्यै। उभयान् पशूनालभते। ग्राम्याꣳश्चारण्याꣳश्च। उभयेषां पशूनामवरुध्यै" इति। ग्राम्यारण्यपश्वालम्भनेन लोकद्वयजयो ग्राम्यारण्यान्नाद्यजयो ग्राम्यारण्यपशुजयश्च भवति॥

(२) एकैकस्य देवस्याम्नातं पशुत्रित्वं प्रशंसति। "त्रयस्त्रयो भवन्ति। त्रय इमे लोकाः। एषां लोकानामाप्त्यै" इति। रोहितो धूम्ररोहितः कर्कन्धुरोहितः ते प्राजापत्या इत्येकस्यैव 'त्रयः', प्रजापतेः पशव आम्नाताः। तथा बभ्रुररुणबभ्रुः शुकबभ्रुस्ते रौद्रा इत्येकस्यैव रुद्रस्य त्रय आम्नाताः। एवमन्यदप्युदाहार्यं॥

(३) एकैकस्य बहुपशुत्वं प्रश्नोत्तराभ्यां प्रशंसति। "ब्रह्मवादिनो वदन्ति। तस्मात् सत्यात्॥२॥ अस्मिन् लोके बहवः कामा इति। यत्समानीभ्यो देवताभ्योऽन्येऽन्ये पशव